

Македонски и извика: „Хей, харсъзъ, защо отпаяшъ дъската?“ Но Македонски, безъ да го слуша, продължаваше да мъкне дъската, която се бѣше вече отпрала при първото дърпане.

Непознатиятъ тласна силно Македонски.

— Разбойнико!

Македонски, безъ да пусне дъската, изгледа застрашително влаха и му проговори низко:

— Махай се!

— Остави я! Кой си ти!

Махай се!—повтори Македонски низко, като я сваляше вече отъ покрива.

Непознатиятъ сграбчи дъската и изкрѣска яростно:

— Нѣма да я оставя, разбойнико!

— Влѣзъ си въ колибата! — каза му Македонски запъхтѣлъ, като го блъсна въ гърдитѣ съ ржка.

— Караулъ! караулъ! — развика се влахътъ, като стискаше дъската.

Тоя викъ се разнесе надалеко изъ нощъта.

Македонски се огледа смаянъ. — „Да ти платя, побратиме, вземи два франка“ — каза му той, като му подаде паритѣ.

— Караулъ! Разбойници!—викаше съ всичкия си гласъ упоритиятъ влахъ, като изтегляше съ желѣзнитѣ си ржце спасителната дъска. Македонски почувствува, че има работа съ силенъ противникъ и че положението можеше да стане критическо. Безъ дъската нѣмаше възможность да премине бездната, и остояше на влашкия брѣгъ, може би въ ржцетѣ на властъта. И гѣй една дъска можеше да осуети цѣло едно предприятия. Бѣше време да се действува решително. Той сграбчи съ